

În lume călător

Eugenia Calancea

Cu gândul departe-n lumea ei iubită,
Se face cărarea ce-o duce la picior,
Tăcerea, o cuprinde-n inima ei zdrobită,
Și fața-i întristată de chinul trecător.

Din ochii ei se scurge, o lacrimă ce-o șterge,
Iar mâinile-și întinde spre un chip iubit,
Adânc suspină iară, dar mai departe merge,
Cu capul plecat, spre el și pasul obosit.

Un suflet mare e și ce mult muncește,
Iar el o ține încă-n ținutul depărtat,
Dar ea este o mamă ce plânge și-și dorește,
Pe fiul ei ce pleacă de soartă alungat.

Florile din drumul lui, plâng a jale,
Dar mama ușor merge, șoptind încetișor,
Cu lacrimi de durere, îi pune-o-ntrebare,
Acum vei fi și tu, în lume călător?

Fiul nu răspunse, dar plânge și se duce
Și florile din cale plâng iar durerea sa,
C-avea acolo totul și locul lui cel dulce,
Dar trebuie să plece acum pe calea sa.

El o iubea mult, dar despărțirea-i, jale,
Iar îngerii o aduc, uneori în calea sa,
Frumoasă și blândă, cu înțelepciune-ai mare,
Dar numai pentru-o clipă, apoi ei o ducea.

Chinul, se știe, nimic nu-l poate stinge,
Decât acel ce-l poartă-n pieptul său cu dor,
Dar nimeni în lume nu va plânge,
Un biruator în suflet, pe fiul ei călător.